

Elly Griffiths

Dodentunnels

Vertaald door Janet Limonard-Harkink

De Fontein

Proloog

03.20 uur, 3 juni 2015

Hij zou eigenlijk niet moeten rijden, dat weten ze allemaal. Maar Solly heeft waarschijnlijk het minst gedronken en bovendien heeft hij een soort rustige zelfbeheersing waardoor hij wegstapt met allerlei uitpattingen en toch nog steeds de betrouwbare, charmante buurjongen blijft. ‘De jongen van de villa hiernaast’, zoals Dennis hem ooit omschreef.

Maar er rijden geen bussen en niemand heeft geld voor een taxi, dus neemt Solly de sleutels van Em over en rijdt hij langzaam en voorzichtig door de straten met eenrichtingsverkeer. Dennis en Em helpen niet door bij elke bocht ‘jippie’ te roepen en gevatte opmerkingen te maken naar de weinige voetgangers die op een woensdag om drie uur’s ochtends in Norwich aanwezig zijn. Een van hen, een politieagent met zijn fiets aan de hand, kijkt op en schudt zijn vuist.

‘Kom maar op!’ roept Dennis.

‘Hou je mond, Dennis,’ zegt Grace. ‘De mensen hebben toch al zo’n hekel aan studenten.’

Grace zit naast Solly en ze voelt zich verplicht om met hem te praten, zodat hij geconcentreerd blijft op de weg. Dat is al moeilijk genoeg, omdat de weg in kwestie steeds vlak voor haar opduikt en zich in allerlei bochten wringt. God nog aan toe, hoeveel heeft ze gedronken? En dan die lsd-zegels er nog bovenop.

Maar Solly doet het goed; hij rijdt niet te hard en bij kruisingen kijkt hij naar links en rechts. Ze rijden nu via de A147 de stad uit. Dennis en Em zijn in slaap gevallen, maar Grace probeert wakker te blijven voor Solly. Ze nemen de afslag naar Denning Road. Solly neemt de bocht iets te ruim, maar er is verder geen verkeer, dus er is niets aan de hand.

‘Ik hou van deze weg,’ zegt Grace. ‘Ik zou graag in zo’n groot huis wonen.’

‘Dan moet je een rijke vent trouwen, schat,’ zegt Solly licht slissend.

‘Dat klinkt nogal...’ Ze kan niet op het woord komen en neemt genoeg met: ‘kloten’. ‘Ik zou zelf rijk kunnen worden met mijn... op mijn eigen... volgens mijn... Jezus! Solly!’

Maar hij heeft het ook gezien. Een man die midden op de weg staat met zijn armen wijd. Hij heeft iets Bijbels over zich: hij heeft lang haar en een baard en hij draagt een lang gewaad of een soort cape. Grace schreeuwt en Solly trapt keihard op de rem. De auto slipt naar de andere kant van de weg, waardoor Dennis en Em wakker schrikken.

‘Wat is...?’

‘Er stond... Er stond een man op de weg,’ zegt Grace.

Maar als ze uit de auto stappen is er niemand, alleen de lange rechte weg tussen de hoge donkere huizen.

I

‘Vandaag is ons acroniem BOAST: bezieling, observatie, anticipatie, situatie en tijd.’

De spreekster, een vrouw van in de vijftig met kort haar en een opvallende bril, kijkt stralend om zich heen. Inspecteur Harry Nelson zit op de achterste rij en staart met een stalen gezicht terug. In zijn hoofd werkt hij aan een ander acroniem: bullshit, ongehoord, afgrijselijk...

‘Je vraagt je misschien af,’ zegt de vrouw, ‘waarom je een ochtend aan een snelheidsbewustzijns cursus moet verspillen? Het antwoord is: omdat het levens kan redden.’

Ze kijkt hen plechtig aan, haar bril glinstert. De man naast Nelson, die zich eerder voorstelde als Steve, een taxichauffeur, slaapt blijkbaar. Nelson heeft alleen zijn voornaam, Harry, opgegeven en hij heeft geen beroep vermeld. De vrouw schrijft haar naam – BEV FLINDERS – in ergerlijk grote letters op het whiteboard. Ze zegt dat ze rijinstructrice is. ‘Beslist geen politieagente!’

Sommige, meer brutale deelnemers lachen.

‘Waarom hebben we überhaupt snelheidslimieten?’

Bevs stem dreunt verder.

In de ruimte, een prefabgebouwtje op de parkeerplaats van het bureau, is het te warm en ruikt het naar oploskoffie. In tegenstelling tot Steve, die nu zachtjes snurkt, voelt Nelson niet de verleiding om te slapen. Hij heeft het te druk met piekeren over zijn fouten. Hij zou hier helemaal niet moeten zijn. Hij zou misdaden moeten oplossen, en misschien daarbij ook iets te hard rijden, maar je kunt criminelen toch niet betrappen als je je aan een snelheidslimiet van dertig kilometer per uur moet houden? Maar zijn baas heeft hem opgedragen deze cursus te volgen, en dat doet hij, samen met Steve, twee vrachtwagenchauffeurs en een stel vrouwen die het als

een gezellig ochtendje uit beschouwen. God heeft hem niet alleen een ingewikkeld liefdesleven en stressvol werk gegeven, maar heeft hem nu ook de allergrootste klap toegediend. Nelson heeft een vrouwelijke baas.

Ruth heeft geen tijd voor dergelijke introspectie. Ze is op dit moment diep aan het graven, niet in haar eigen leven maar in de grond onder Norwich. Ze bevindt zich in een ruimte onder de Guildhall, een vierkant gebouw met kantelen dat als een kasteeltje in het hart van de stad staat. De Guildhall is nu een gemeentelijk kantoor, maar in het verleden was het een tolhuis, een rechtbank en een gevangenis. De gevaarlijkste gevangenen werden hier in cellen onder de grond vastgehouden. Voor de gewelfde ruimte onder de grond bestaan plannen om ze te ontwikkelen tot een tentoonstellingsruimte en er zelfs een restaurant in te vestigen. Dit gedeelte is best aangenaam; de muren zijn van steen en er zijn een paar mooie steunpilaren onder de gewelven, maar Ruth weet dat het erger gaat worden. Ze moet nog dieper, een tunnel in die eerder is afgesloten. Ted, van het veldarcheologieteam, heeft de planken die de ingang van de tunnel afdekken verwijderd en kijkt haar verwachtingsvol aan. Ruth weet dat zij, als hoofd Forensische Archeologie, als eerste zou moeten gaan, maar het probleem is dat ze nooit zo dol is geweest op kleine, afgesloten ruimtes...

‘Na jou.’ Ted grijnst en laat als een piraat een paar gouden tanden zien.

‘Misschien is het beter als ik na jou ga. Jij hebt de zaklamp.’

Ted kijkt haar aan alsof hij weet wat ze denkt. Maar het siert hem dat hij haar niet zomaar de zaklamp overhandigt, maar zijn hoofd buigt en de tunnel in gaat. Ruth volgt, dicht achter Teds veiligheidsjas. De tunnel loopt naar beneden en de gepleisterde muren maken plaats voor kalksteen, de vloer gaat al snel over van baksteen naar puin, dat kraakt onder je voeten. Teds zaklamp laat een goed geconstrueerd dak zien, bekleed met bakstenen en vuursteen.

‘Waarschijnlijk een oude kalksteengroeve,’ zegt hij. Zijn stem galmt een beetje. ‘Er zijn veel kalksteengroeven in Norwich.’

Ruth legt haar hand op de muur. Hij voelt onaangenaam vochtig aan, alsof hij zweet.

‘Er loopt een tunnel van het kasteel naar de Guildhall,’ zegt ze. Ze wil niet te veel praten omdat ze het idee heeft dat ze daar maar een beperkte hoeveelheid lucht voor heeft. Ze is zich onaangenaam bewust van al die stenen en aarde boven zich. Ze heeft het gevoel dat haar helm op haar hoofd drukt.

‘Iemand vertelde me ooit dat je de hele weg van UEA naar het stadscentrum onder de grond kunt afleggen,’ zegt Ted. ‘Zullen we gewoon doorlopen?’

Ruth betwijfelt dat, aangezien de University of East Anglia ongeveer vijf kilometer buiten de stad ligt. Er is iets verontrustends aan het idee van deze doorgaande ondergrondse gangen, alsof de stad een mysterieuze tweelingbroer heeft, een ander leven dat zich onder het aardoppervlak afspeelt.

‘Ik heb gehoord dat er een tunnel van de Guildhall naar St. John’s loopt,’ zegt ze, zonder antwoord te geven op Teds vraag.

‘De katholieke kathedraal?’ vraagt Ted. ‘Misschien is ons lijk een ingemetselde non of zo.’

Hij klinkt ongelofelijk vrolijk bij die mogelijkheid. Ted en Ruth zijn in de tunnel vanwege een gruwelijke ontdekking door een controleur die werkt in opdracht van de architect Quentin Swan, de man die van plan is een restaurant onder de Guildhall te bouwen. De controleur, Mark Copeland, was de locatie aan het beoordelen op gezondheids- en veiligheidsrisico’s, en tijdens zijn onderzoek nam hij met behulp van een zogenaamde kernboormachine monsters van de grond. Volgens het rapport van Copeland, dat Ruth die ochtend had gelezen, had de handbediende boor verticaal een hoeveelheid grond naar buiten getrokken, en in dit monster zaten resten die leken op menselijke botten. Copeland lichtte de gemeente in, die eigenaar is van het gebouw. De gemeente belde de politie en daarna Ruth, in die volgorde. Toen Ruth bij de Guildhall aankwam, had ze half en half verwacht dat Nelson haar zou opwachten, maar er was alleen Ierse Ted in zijn veiligheidsjas en helm.

‘De botten waren begraven, niet ingemetseld,’ zegt Ruth. ‘We

zijn er bijna, denk ik. Copeland zei ongeveer halverwege.'

'Ja.' Ted schijnt met zijn zaklamp. 'Als ik me niet vergis zijn hier onze juweeltjes.'

Op de vloer van de tunnel ligt een keurig bergje aarde, uitgegraven door de boormachine. Tussen het kalkachtige puin ziet Ruth iets wat nog witter glinstert in de duisternis. Ze buigt zich voorover. Het zijn menselijke botten, dat ziet ze meteen. Ze denkt een scheenbeen, misschien een dijbeen. Ze neemt een foto en begint de locatie in haar notitieboek te schetsen. Ze is bijna vergeten dat ze ondergronds zijn.

'Is het een heel skelet?' vraagt Ted, achter haar.

'Ik denk het niet,' zegt Ruth. 'Tenzij de rest van het lichaam nog begraven is. Misschien is het verstandig om hier een echte opgraving te doen.'

Ruth opent haar rugzak en haalt er handschoenen, een troffel en een borsteltje uit. Ted knielt naast haar neer. Hij is een ervaren veldarcheoloog en kent de procedure goed. Ruth haalt het eerste bot eruit. Het is een scheenbeen, maar het is in het midden gebroken, bijna verbrijzeld. Ruth schijnt er met haar zaklamp op en ziet dat er vage parallelle lijnen in het bot zijn gekrast. Ze strijkt met haar gehandschoende vingers over het uiteinde van het bot; het is stomp, niet helemaal rond.

'Wat is er?' zegt Ted.

'Ik weet het niet,' zegt Ruth, 'misschien is het niets.' Ze geeft het bot aan Ted, die er een piepklein nummertje op zet en het daarna in een zakje met bewijsmateriaal laat glijden. Ruth markeert het vervolgens op de schematische afbeelding van een skelet. Het duurt niet lang. Er zijn vier lange botten: twee scheenbenen, een deel van een dijbeen en een armbeen, waarschijnlijk een opperarmbeen. Er zijn ook wat kleinere botten die op ribben lijken. Alle botten hebben een doffe glans, bijna alsof ze van glas zijn.

'Hoe oud denk je dat ze zijn?' vraagt Ted. 'Er zit helemaal geen vlees meer op.'

'Dat kan betekenen dat ze oud zijn, maar ze zien er wel erg schoon uit. Normaal zou je bij oude botten toch wat verkleuring verwachten.'

‘Deze tunnels moeten behoorlijk oud zijn,’ zegt Ted.

‘Sommige kalktunnels zijn middeleeuws,’ zegt Ruth, ‘maar dit lijkt me geen mijnbouwtunnel. Hij zou verbonden kunnen zijn met een van de kerken, zoals ik al zei. We moeten inmiddels wel een eind van de Guildhall vandaan zijn.’

‘Misschien hebben we onze non toch nog gevonden.’

‘Misschien. Zonder het bekken of de schedel wordt het moeilijk om het geslacht vast te stellen. Tenzij we aan DNA kunnen komen. Na de koolstofdatering weten we vast meer.’

‘Denk je dat ze allemaal afkomstig zijn van hetzelfde lichaam?’ vraagt Ted.

‘Ik denk het wel. De beenderen lijken allemaal dezelfde lengte te hebben.’

‘Lange botten,’ zegt Ted, ‘waarschijnlijk een man. Ik vraag me af waar het hoofd is.’

‘En de rest van het skelet.’

‘Het is een mysterie,’ zegt Ted, ‘en ik weet hoe leuk je mysteries vindt.’

Ruth zegt niets. Net als iedere archeoloog houdt ze van een intellectuele puzzel, maar ze weet niet zeker hoeveel mysterie ze wil van botten die in een middeleeuwse tunnel begraven liggen. Maar het zou natuurlijk wel leuk zijn om een antwoord te hebben. Een mooi, gedegen wetenschappelijk antwoord dat in een rapport kan worden opgeslagen.

Ruth stopt de beenderen in een doos met de tekst *PATHOLOGIE*. Ted schijnt haar bij met de zaklamp en overhandigt die daarna met een zwierig gebaar aan Ruth.

‘Ga jij maar eerst. Ik draag de doos wel.’

Op de terugweg vindt Ruth het niet erg om voor te gaan. Haar rug doet pijn en haar mond is droog. Ze verlangt ernaar om weer boven de grond te zijn en thee te drinken in de koffiebar in de Guildhall. Ze denkt weer aan de lagen aarde en steen boven haar hoofd. Het is bijna alsof het gewicht haar verplettert, waardoor haar longen niet meer kunnen uitzetten...

‘Gaat het?’ vraagt Ted, achter haar. ‘Je hijgt.’

‘Het gaat prima,’ zegt Ruth, terwijl ze moeite doet om goed te ademen. Ze kan nu de ingang zien, het schemerige licht verderop glanst helder als een baken.

Maar als ze door de poort stapt, ziet ze dat het licht deels afkomstig is van de zaklamp van brigadier Judy Johnson.

‘Judy! Ik had je hier niet verwacht.’

‘De jongens hebben het allemaal druk,’ zegt Judy. ‘En toen ik hoorde dat je weer een lichaam had gevonden...’

‘Het is geen lichaam,’ zegt Ruth. ‘Alleen een paar botten. En ik heb ze niet gevonden, dat was de controleur.’

‘Had je geen zin om beneden te komen kijken?’ zegt Ted, terwijl hij met de doos de tunnel uit komt.

‘Nee, dat kunnen jullie wel alleen af,’ zegt Judy. ‘Het waren dus menselijke beenderen?’

‘Ja,’ zegt Ruth, ‘maar we kunnen niet zeggen hoe oud ze zijn totdat we de C14-datering binnen hebben.’

‘We denken wel dat ze oud zijn,’ zegt Ted. ‘Mijn gok is middeleeuws. Wil je ook een gokje wagen?’

‘Nee, dank je,’ zegt Judy, de dochter van een bookmaker. ‘Wanneer heb je de uitslag?’

‘Ik stuur de monsters vandaag nog op,’ zegt Ruth. ‘Waarschijnlijk is de uitslag er over een paar weken.’

‘En je hebt geen idee waarom de botten in de tunnel lagen?’

‘Nee,’ zegt Ruth. ‘Het lijkt erop dat ze begraven zijn en dat de controleur de grond heeft verstoord bij het boren naar monsters.’

‘Het kan ook een ingemetselde non zijn,’ zegt Ted. ‘Vergeet de non niet.’

‘Waar ga je nu naartoe?’ zegt Ruth tegen Judy, terwijl ze de trap op lopen. ‘Heb je tijd voor een kop koffie? Er is hier een prima koffiebar.’

‘Klinkt goed. Ik heb wel even tijd. Clough en Tanya zijn op weg naar Denning Road, daar is gisteravond een enorm groot gat in de weg ontstaan.’

‘Hoe zit het met de baas?’ vraagt Ted.

‘Snelheidsbewustzijns cursus,’ zegt Judy.

Ted en Ruth barsten in lachen uit en na een paar tellen doet

Judy mee. Ze lachen nog steeds als Quentin Swan door de hoofdingang naar binnen komt stormen, bezorgd over het lot van zijn ondergrondse culinaire ervaring.

2

Nelson rijdt boos terug naar het bureau. Hij heeft niet de neiging om in de derde versnelling te blijven hangen om onder de maximaal toegestane snelheid te blijven rijden; hij controleert ook niet regelmatig zijn snelheid en hij haalt evenmin zijn voet van het gaspedaal, wat allemaal wordt aanbevolen in het werkboek dat deel uitmaakt van zijn lespakket 'nationale snelheidsbewustzijnscur-sus'. Integendeel, hij is er juist trots op dat hij tijdens de korte rit van de portakabin naar het politiebureau bijna alle verkeersregels overtreedt. Hij rijdt met gierende banden het parkeerterrein op, parkeert scheef en stormt door de achterdeur naar binnen.

Tom Henty, de stoere brigadier van dienst, hoort de deur dicht-slaan en roept: 'Inspecteur Nelson?'

Nelson opent de tussendeur naar de receptie. 'Wat is er, Tom?'
'Je hebt een bezoeker. Twee zelfs.'

'Wie dan?'

'De ene is Aftershave Eddie. Ik heb hem in verhoorkamer een gezet omdat de mensen begonnen te klagen. De andere is een jonge vrouw genaamd Grace Miller.'

Nelson kreunt. Aftershave Eddie – zo genoemd omdat hij alles drinkt, als er maar alcohol in zit – is een dakloze die soms in het portiek van het politiebureau slaapt. Als Nelson hem ziet, geeft hij hem meestal geld om een maaltijd te kopen, ook al weet hij dat de maaltijd volledig vloeibaar zal zijn. Hij heeft Eddie altijd aangemoedigd contact op te nemen met een liefdadigheidsinstel-ling voor daklozen, maar de man heeft dat altijd met een zekere waardigheid geweigerd. Brigadier Judy Johnson heeft nog meer haar best gedaan; ze heeft liefdadigheidsinstellingen benaderd en Eddie zelfs in een tehuis geplaatst. Maar Eddie zegt altijd dat hij een vrij man is die niemand iets verschuldigd is. Nelson respecteert

dat, ook al is hij bang om Eddies levenloze lichaam op een dag op straat aan te treffen.

Dus wat doet Eddie, die ooit tegen hem zei: 'Met mijn familie blijf je uit de buurt van de politie,' in verhoorkamer een?

'Hij zei dat hij met jou wilde praten. Alleen met jou,' zegt Henty. 'Brigadier Clough vertelde hem dat hij daar kon wachten.'

En bedankt, hè, Cloughie. 'Is brigadier Clough nog steeds op Denning Road?'

'Ja, meneer.'

'Waarom duurt dat zo lang? Het is maar een gat in de weg.'

'Het doet me terugdenken aan 1988,' zegt Tom, 'toen er plotse-ling een gat verscheen in Earlham Road. Er verdween dus wel mooi een bus in.'

Nelson zucht. Tom is ongeveer de tiende persoon die hem vanmorgen over Earlham Road vertelt. Het is deels vanwege deze historische gebeurtenis dat de afdeling Ernstige Misdrijven aanwezig moest zijn, maar Nelson begrijpt niet goed waarom Clough daar nog steeds is. Waarschijnlijk zit hij in een café voor een tweede ontbijt. Hoewel, hij is met Tanya, die als het aan haar ligt nooit koolhydraten eet.

'Hoe zit het met de andere bezoeker?' vraagt hij. 'Grace dinges?'

'Ze is student. Lijkt me een aardig meisje. Ze zegt dat ze met je wil praten over iets vreemds dat gisteravond is gebeurd. Ze weet niet of het belangrijk is, maar ze vond dat ze het toch moest melden.'

Dat klinkt intrigerend. Hij besluit eerst voor de minst aantrekkelijke optie te kiezen en gaat naar interviewkamer een.

Het eerste wat hem opvalt is de geur. Hij is Eddie altijd alleen in de buitenlucht tegengekomen. Hier, in de raamloze verhoorkamer, is de geur van ongewassen kleren en alcohol bijna overweldigend. Geen wonder dat de mensen in de ontvangstruimte gingen klagen.

Nelson houdt zijn gezicht zo uitdrukingsloos en professioneel mogelijk. Hij is er tenslotte vrij zeker van dat Eddie ook liever niet zo ruikt.

'Hallo, Eddie. Wat kan ik voor je doen?'

'Hallo, chef.' Eddie heeft een licht Iers accent, dat Nelson doet denken aan de pastoors uit zijn jeugd. Het geeft Eddie een vreemde

gewichtigheid, die nog versterkt wordt door zijn Gandalf-achtige haar en baard. Maar als Nelson eigenlijk voor het eerst echt naar het gezicht van de man kijkt, ziet hij tot zijn schrik dat ze zomaar bijna even oud kunnen zijn.

‘Ik wil met je praten over een vermist persoon,’ zegt Eddie. Hij klinkt heel waardig en formeel, ook al is er een blikje Tennent’s Super zichtbaar in zijn jaszak.

‘Vertel maar op,’ zegt Nelson, die zich afvraagt waarom Eddie dit gesprek niet met Tom Henty kon voeren.

‘Het gaat om een vrouw,’ zegt Eddie. ‘Ze heet Barbara Murray. Ik heb haar al meer dan een week niet gezien en ik begin me zorgen te maken.’

‘Is ze...’ Nelson probeert een tactvolle manier te bedenken om de volgende vraag te stellen.

‘Ze is dakloos,’ zegt Eddie, die hem te hulp schiet. ‘Ze is eigenlijk nog maar een jonge vrouw, niet ouder dan veertig, maar ze heeft een zwaar leven achter de rug, met kinderen die uit huis zijn geplaatst en zo. Ik probeer regelmatig contact met haar te houden. Ik zie haar meestal op woensdag in het Vancouver Centre, omdat de soepbus daar dan is. Gisteren was ze er niet en de week ervoor ook niet, en niemand schijnt haar gezien te hebben.’

‘Is het mogelijk dat ze in een hostel zit? Of heeft ze ergens familie?’

‘Voor zover ik weet wonen al haar familieleden in Schotland. Ik denk niet dat ze naar hen toe zou zijn gegaan. Ze zei altijd dat er veel onenigheid tussen hen bestond. Het is mogelijk dat ze naar een hostel is gegaan, maar het blijft vreemd dat niemand iets van haar heeft gezien of gehoord. We zijn een hechte gemeenschap. We zorgen voor elkaar.’

Nelson vindt het aandoenlijk dat Eddie naar de daklozen verwijst als een gemeenschap. Maar misschien, denkt hij, zorgt een leven op straat ervoor dat je meer waarde gaat hechten aan menselijk contact. Zelf kan hij de namen van zijn burens niet eens onthouden, hoewel Michelle ze regelmatig uitnodigt voor een drankje.

‘Dus niemand heeft iets gezegd waardoor je zou kunnen denken dat Barbara in gevaar verkeert?’

Eddie is even stil. Hij strijkt met zijn hand over zijn lange haar. Er zit vuil onder zijn vingernagels, maar de hand zelf is eigenlijk best mooi, met lange taps toelopende vingers, als van een pianist.

‘Iemand zei wel iets, maar het kan ook niets zijn.’ Eddie pauzeert weer. ‘Mijn vriend Charlie, die bij het Customs House slaapt, zei dat hij een man tegen haar had horen praten, iets over haar kinderen. Hij zei dat Barbara nogal overstuur klonk.’

‘Weet Charlie wie de man is die met haar praatte?’

‘Nee. Charlie zei dat hij eruitzag als een wereldverbeteraar. Als een medewerker van een liefdadigheidsinstelling,’ corrigeert hij zichzelf.

‘Misschien heeft hij Barbara in contact gebracht met haar kinderen.’

‘Ja, misschien. Maar Barbara vertelde me dat twee van hen geadopteerd zijn en twee in een pleeggezin wonen. Ik denk niet dat ze contact met hen had.’

‘Heeft ze vier kinderen?’

‘Ja. De oudste zal nu wel volwassen zijn. Barbara heeft me ooit verteld dat ze zwanger was geraakt toen ze nog een tiener was.’

Het is geen ongebruikelijk verhaal, denkt Nelson, maar daarom niet minder triest. Een vrouw die op straat slaapt is wel vrij ongewoon. Vrouwen hebben meestal een goed netwerk, en als dat ontbreekt gaan ze naar de opvang. Barbara blijktbaar niet.

‘Geef me een beschrijving van haar,’ zegt hij, ‘dan laat ik een agent de opvangcentra en plaatselijke liefdadigheidsinstellingen checken. Ik zal het ook op straat vragen. Maar, zoals ik al zei, ze is een volwassen vrouw zonder vast adres. Het is zeer waarschijnlijk dat ze vertrokken is.’

‘Dank je wel, inspecteur Nelson. Ik weet dat je een goed mens bent, daarom vroeg ik ook naar je. De anderen kijken dwars door me heen of ze geven me af en toe wat geld. Die politievrouw is wel aardig, maar jij hebt me altijd als een mens behandeld.’

Nelson is ontroerd door dit eerbetoon, ook al weet hij dat het grotendeels onverdiend is. Hij doet niet veel voor het goede doel, behalve een paar vaste donaties, en hij heeft zich ook weleens schuldig gemaakt aan het snel voorbijlopen aan daklozen. Maar hij

heeft wel een sociaal geweten; het is een van de redenen waarom hij politieagent is geworden.

Hij pakt een schrijfblok van het bureau. ‘Goed, geef me maar een beschrijving van deze Barbara.’

Zijn tweede gesprekspartner kon geen groter contrast zijn. Grace Miller is mooi en blond, gekleed in jeans en een mintgroen T-shirt. Ze doet Nelson denken aan de vriendinnen van zijn dochters, die onmogelijk slanke jonge vrouwen met hun weelderige ruisende haarlokken. Wat is er gebeurd met al die dikke, puisterige tieners? Toen hij opgroeide waren de meisjes op het naburige gymnasium lang niet zo zelfverzekerd en aantrekkelijk, dat weet hij zeker. En tegen de tijd dat hij drieëntwintig was, was hij getrouwd met Michelle, de meest aantrekkelijke van het hele stel.

‘Sorry dat je moest wachten,’ zegt Nelson, die naast Grace gaat zitten in de suite, de kamer die gewoonlijk gereserveerd is voor gevoelige verhoren. Er staan comfortabele stoelen en een potplant. Er is ook een doorkijkspiegel, hoewel er vandaag niemand aan de andere kant staat.

‘Dat geeft niet,’ zegt Grace, terwijl ze een papieren bekertje in haar handen kapot probeert te wringen. ‘Ik weet dat u het erg druk hebt.’

Nelson wacht. Hij weet dat aardige meisjes uit de middenklasse (omdat ze student is behoort ze in zijn ogen automatisch tot de middenklasse) niet zomaar voor de lol een politiebureau binnenlopen. Uiteindelijk zegt Grace: ‘Het gaat om iets wat gisteravond is gebeurd. Ik weet dat het nogal gek klinkt...’

Nelson wacht nog even. Na nog een paar momenten van beker mollen zegt Grace: ‘Ik wil mijn vrienden niet in de problemen brengen. We waren behoorlijk dronken. En mijn vriend reed.’

Nelson zucht. ‘Het is niet strafbaar dat jullie dronken waren. We kunnen je alleen aanklagen als we je erop betrappen dat je echt te veel gedronken hebt. Ik hoop dat je vriend er geen gewoonte van maakt om te drinken terwijl hij nog moet rijden.’

‘O nee,’ zegt Grace, ‘hij is heel verstandig. Hij studeert rechten.’

In Nelsons ogen is dat geen garantie voor verstandig gedrag. Hij

is niet echt een fan van advocaten. Hij wacht tot Grace verdergaat met haar verhaal.

‘We waren naar een club in Norwich en het was laat, ongeveer drie uur ’s nachts. Er reden geen bussen meer en we konden ons geen taxi veroorloven, dus reed Solly, mijn vriend, in Ems auto. Em was niet van plan om te drinken, maar uiteindelijk dronk ze toch, omdat haar vriendje...’ Ze stopt. ‘Sorry. Dat doet er niet toe. Hoe dan ook, Solly reed terug toen we plotseling een man midden op de weg zagen staan. Het was zo eng. Hij dook gewoon op uit het niets. Solly zwenkte opzij om hem te ontwijken. Hoe dan ook, we stopten, en toen we omkeken was de man verdwenen.’

‘Verdwenen?’

‘Ja. Spoorloos verdwenen. We waren allemaal nogal high... dronken... en we dachten dat we het ons hadden verbeeld. Solly reed gewoon door. Maar nu blijf ik maar denken, stel je voor dat we hem hebben geraakt en dat hij ergens langs de weg ligt?’

Ze ziet er echt aangeslagen uit, met de laatste resten van het papieren bekertje verpletterd in haar hand.

Nelson zegt: ‘Waar was dat?’

‘Denning Road.’

Denning Road... de plek van het mysterieuze gat. Nelson kijkt naar Grace. Hoe kan het dat haar ogen zo helder staan en haar huid zo gaaf is, terwijl ze de nacht ervoor tot in de vroege uurtjes heeft zitten drinken? De jeugd is echt anders. Als Nelson tegenwoordig in de pub een keer een pint te veel neemt, voelt hij zich de volgende dag totaal uitgewoond.

Hij vraagt Grace of ze die ochtend het lokale nieuws heeft gehoord. ‘Nee,’ zegt ze, ‘ik ben laat opgestaan en meteen hierheen gekomen. Ik luister toch nooit echt naar het nieuws.’

‘Op Denning Road is een gat van twee meter breed ontstaan.’

Grace’ ogen worden groot. ‘Denkt u dat de man die ik heb gezien erin is gevallen?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Nelson. ‘Maar ik zal tegen mijn agenten zeggen dat ze hun ogen open moeten houden. Je hebt er goed aan gedaan om te komen. Kun je me een beschrijving van de man geven?’

‘Het klinkt gek,’ zegt Grace, ‘maar hij leek een beetje op Jezus. U weet wel, lang haar en een baard. En hij leek een soort cape om te hebben.’

Het lange haar en de baard doen Nelson aan Aftershave Eddie denken, maar de cape doet hem aan heel iemand anders denken: aan Cathbad, parttime druïde en partner van brigadier Judy Johnson. Cathbad is erin gespecialiseerd om plotseling op vreemde plaatsen op te duiken. Was hij gisteravond op Denning Road geweest?

‘Kun je inschatten hoe oud hij ongeveer was?’ vraagt hij.

Er verschijnt een frons in Grace’ gladde voorhoofd. ‘Hij had elke leeftijd kunnen zijn. Ik denk dat zijn haar vrij donker was. Hij zou een zwerver kunnen zijn. Dat is eigenlijk een van de redenen waarom ik gekomen ben; ik dacht dat als de man dakloos is, niemand het misschien merkt als hij vermist wordt.’

Zijn vorige gesprek met Aftershave Eddie zorgt ervoor dat Nelson nieuwsgierig naar Grace Miller kijkt. Het lijkt een bijzonder ter zake doende opmerking voor een jonge vrouw. Hoe oud is Grace? Achttien? Negentien? Hij vraagt wat ze studeert.

‘Sociologie,’ is het antwoord. Ze is tweedejaars student aan de University of North Norfolk, waar Ruth werkt. Hij verzekert Grace dat ze op zoek zullen gaan naar haar mysterieuze Jezus-man. Hij permitteert zich een korte preek over drank en drugs; het woord ‘high’ was hem niet ontgaan. Grace ziet er ongemakkelijk en ontdaan uit, alsof ze een van zijn dochters is.

‘Ik gebruik geen drugs. Niet echt. Alleen soms een paar lsd-zegels.’

Jezus. Zeggen zijn dochters dat ook? ‘Je moet geen zegels nemen,’ zegt hij. ‘Je weet nooit wat erin zit. En niet achter het stuur als je gedronken hebt.’

‘Ik kan niet rijden,’ zegt ze. ‘Ik ben gezakt omdat ik te hard reed.’

‘Ik weet wat je bedoelt,’ zegt Nelson. Grace kijkt hem verward aan, wat logisch is. Nelson laat haar uit en vraagt waarom ze naar het politiebureau in King’s Lynn is gekomen en niet naar Norwich is gegaan.

‘Het is dichterbij de uni,’ zegt Grace simpelweg. ‘En ik wilde met u praten.’

‘Waarom met mij?’

‘Ik heb uw dochter een keer op een feestje ontmoet,’ zegt ze. ‘Ze zei dat u er stoer uit ziet, maar dat u eigenlijk een watje bent.’

‘Echt? Wie zei dat?’

‘Rebecca.’

Dat klinkt logisch. Rebecca was altijd de rebelse dochter, maar inmiddels is ze afgestudeerd en heeft ze een respectabele baan in Brighton. Hij vraagt zich af wanneer de twee meisjes elkaar op een feestje hebben ontmoet. Rebecca komt nu nog maar zelden thuis: met Kerstmis en Pasen en als haar auto gekeurd moet worden. Het positieve is dat zijn oudere dochter Laura net weer thuis is komen wonen, nadat ze haar baan (en haar vriend) op Ibiza heeft achtergelaten. Ze heeft zich ingeschreven voor een lerarenopleiding aan de UEA.

‘Nou, pas goed op jezelf, Grace, en succes met je studie.’

‘Dank u wel, inspecteur Nelson.’ Ze zwaait vrolijk naar hem als ze met haar wapperende blonde haren de trap af loopt. Hij staart haar een paar minuten na.

‘Naar jonge meisjes gluren, Nelson? Daar moet je mee oppassen.’

Nelson draait zich om naar zijn nieuwe baas, hoofdinspecteur Jo Archer – Super Jo voor haar groupies. De moed zakt hem in de schoenen als hij ziet dat ze haar ‘we moeten even praten’-gezicht op heeft gezet.

Eerder verschenen van Elly Griffiths:

Dodencirkel

Offersteen

Springvloed

Beenderhuis

Onheilstijding

Doden zonder naam

Geestvelden

De vrouw in het blauw

Eerste druk oktober 2024
Dit is deel 9 in de serie 'Ruth Galloway'.

Oorspronkelijke titel *The Chalk Pit*
Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK
company
Copyright © 2017 by Elly Griffiths
All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in
part in any form.
The moral right of the author of this work has been asserted in
accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Janet Limonard-Harkink
Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 6743 0
ISBN e-book 978 90 261 6744 7
ISBN luisterboek 978 90 261 6745 4
NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.